

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΣΤΗ ΜΥΡΤΙΔΙΣΣΑ

Στὰ καίκια τ' ἀραγμένα, τὰ δεμένα
Στὰ καίκια ποῦ δὲν πᾶνε πουθενά,
Θὰ μποῦμε νὰ γυρίσωμε τὰ ξένα.

Ψυχὴ μου, θ' ἀπολάψωμε τὰ ὠραῖα
Θαλασσομαχητά, θὰ ἰδοῦμε χῶρες
Ἀσάλευτοι ἐδῶ νὰ στήν προκυμαία.

Τοῦ πλέον ἀντρείου Ρωμηοῦ καραβοκίρη
Τὴν δόξα, ἀγαπημένη, θὰ γευτοῦμε
Ἀκουμπισμένοι ἐδῶ στὸ παραθυρί.

Πάσσαρες, λόβερ, σκοῦνες, τρεχαντήρια
Τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦνται στὸ λιμάνι
Θὰ μᾶς σπρώχνουν σὲ ἀφρόλουστα ἀκρωτήρια.

Φορτωμένη μέ κίτρα, εὐωδιασμένη
Θὲ νὰ μᾶς πάη σὲ ἀνάκουστο ταξεῖδι
Νύφη γολέττα ἀπὸ τὸ Γαλαξειδί.

Σὲ ἀκρογιαλιὲς μὲ φίνντισι χαλίκια
Στὸ Μάη καὶ στὸν Ἀπρίλη τῶν κυμάτων
Σὲ ἐνάλιους κήπους, σέθρες ἀπὸ φύκια

Βάρκα ἀπ' τὰ Βάτικα θὰ μᾶς γλυστήρη
Καὶ Μυκονιάτικο πανὶ πελώριο
Σὲ δειλινῶν φωτιὲς θὰ μᾶς βυθίσῃ.

Σ' ἀργυρὸ θυμιατῆρι καίοντας ὅλη
Τῇ μυστικῇ πολὺπαθῇ ψυχῇ μας
Θὰ πᾶ νὰ προσκυνήσωμε τὴν Πόλι

Καὶ στὴ Μεσόγειο τὴν τραγουδημένη
Τοῦ κόσμου θὰ διαβάσωμε τοὺς θρούλλους
Νανουρισμένοι, θαλασσοδαρμένοι ...

Σὲ πολιτεῖες βαρεῖες, πυκνές, πολύβουες
Θὰ μποῦμε — στὴ βαθύλαλῃ ἀγορᾷ των
Θὲ νὰ χαροῦμε — ἀπ' τὰ καμπαναρεῖά των

Θ' ἀκούσωμε τῆς Ὠρῆς — στὴ βαθειά των
Λεωφόρο θὰ ξυπνήσουνε οἱ σφυγμοὶ μας —
Στὰ στενά των σωκάκια οἱ στοχασμοὶ μας.

Τ' ἄπνεγο κάμμα, τὰ μπουρίνια, οἱ πάγοι,
Δὲ θὰ ἐμποδίσουν τὴ λευκὴ μας πλώρη
Στὰ πλέον πικρὰ ν' ἀφρολουσιῇ πελάγη.

Κάβοι ὀρθοί, φάροι, δάση, ἡ παραλία
Θὰ φεύγουν, θὰ κουράσουμε τοὺς γλάρους
Μακρὰ μας τὰ νησιὰ θὰ πλέουν σὰν πλοῖα.

Τόλμες θὰ μᾶς κυττάξουν μ' ἄγρια ζήλεια,
Θὰ λαχταρᾷ στὸ διάβα μας ἡ Πλῆξι
Καὶ θὰ μᾶς χαιρετίσουνε μαντήλια ...

Κι' όταν τ' ἀκούσωμε ὅλα, ὅλα τὰ ἰδοῦμε
Καὶ ξεκινήσουμε γιὰ δῶ, καὶ τόπους
Χρώματα, σκιές, ἤχους, ρυθμούς, ἀνθρώπους

Τοὺς νοιώσουμε νὰ σβύνουν μέσ' τὸ βράδυ
Τῶν λογισμῶν μας, ὅταν κουρασμένοι,
Ἄφωνοι ἀπὸ τῆς θύμησης, γυρμένοι

Στὴν πλώρη ἐρθοῦμε πίσω κάποια νύχτα—
Γι' ἀμοιβὴ τῆς τρελῆς μας φαντασίας
Θεὲ νὰ χυθῇ στὰ οὐράνια ὁ Γαλαξίας

Καὶ στὴ γλαρὴ ἡσυχία τῆς νύχτας, γλάστρα
Θὰ ὑψώσῃ ἡ ἀραγμένη μας γολέττα
Κατάρτια καὶ σκοινιὰ ἀνθισμένα ἀπὸ ἄστρα!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ